

B 3890

**SZEGEDI EGYETEM
BÖLCÉSZETTUDOMÁNYI KAR
MODERN MAGYAR IRODALMI TANSZÉK**

**Horváth Erzsébet
Sinka István mitologizáló költői világa**

PhD értekezés tézisei

**Szeged
2001**

Sinka István mitologizáló költői világa

I. A kutatás tárgya

A kutatás Sinka István (1897-1969) mitologizáló költői világának a vizsgálatára irányult.

A vizsgálatot orientáló *receptiótörténeti hagyományban* egy archaikus költői mitologizálás típusa körvonalazódott egyrészt, amelyből alapvetően a paraszt- és pásztorkultúra mágikus-mitologikus, a folklorisztikából és részint a történelmi mítoszokból eredeztethető szemléleti és poétikai formáit olvasták ki (Varga 1969; Görömbei 1996);¹ szerzőjét a „naiv mitologikus” költészet legnagyobb hatású alkotójaként határozták meg (Pomogáts 1978).² Másrészt a modernitásra jellemző életérzések, avantgárd jellegű formák (Bori 1969, 1970; Bata 1977; Tornai 1997)³ jelenlétére s az előbbi sajátosságokkal történő szintéziskísérletekre is történtek utalások (Pomogáts 1967; Ágh 1968).⁴ Az archaikus költői mitológizálás-típus forrásait, kontextusát, szemléleti és poétikai formáit részletesebben, de nem rendszerszerűen tárgyaló méltatások áttekintésére, illetve rendszerszerű, más összefüggésbe helyező s a költői életműre kiterjesztő vizsgálatára került sor.

---

¹ Varga Rózsa: Mágia, népi mítosz és szürrealisztikus formák Sinka István költészetében Irodalomtörténeti Közlemények 1969/4.

Görömbei András: A szavak értelme. Költészetünk és a népi líra. Püski Kiadó, 1996.

² Pomogáts Béla: „A pásztorköltő” poétikája. Sinka István költészete és a népi hagyomány. Új Írás 1978/2.

³ Bori Imre: Paraszt-expresszionizmus = A magyar irodalmi avantgarde I. Újvidék (1969) = In memoriam Sinka István: Anyám balladát táncol. Nap Kiadó, 1999.

Bori Imre: Sinka István mágikus szürrealizmusa = A magyar irodalmi avantgarde II. Újvidék (1970) = In memoriam Sinka István: Anyám balladát táncol. Nap Kiadó, 1999.

Bata Imre: Sinka István válogatott versei. Kritika 1977. szeptember = In memoriam Sinka István: Anyám balladát táncol. Nap Kiadó, 1999.

Tornai József: Sinka érzékenysége, Élet és Irodalom. 1997. október 3. = In memoriam Sinka István: Anyám balladát táncol. Nap Kiadó, 1999.

⁴ Pomogáts Béla: Sinka István és a ballada. A népi költői dilemmája. Kortárs 1967/12.

Ágh István: Sinka István: Mesterek uccája. Új Írás 1969. január = In memoriam Sinka István: Anyám balladát táncol. Nap Kiadó, 1999.

A modern költői mitologizmusra utaló megjegyzések továbbgondolása, értelmezése és rendszerszerű kifejtése során kevésbé támaszkodhattunk a recepciótörténeti hagyomány megállapításaira; a modern költői mitologizmus értelmezési lehetőségeinek a mérlegelésében, szemléleti és poétikai megjelenítésének a megítélésében azonban megfelelő kezdeti impulzust jelentettek számunkra.

E hagyományok recepciótörténeti és értelmezési rendjéből kiszakadva, részben azt folytatva és részben meghaladva vállalkoztunk a konvencionális (népi) *Sinka-kép újraértékelésére*, a mitologizáló költészettel összefüggő vonásainak a feltárására, és egy aktuális olvasat értelmezői horizontjában történő megjelenítésére. A kutatás az előbbieik értelmében egy archaikus és egy modern típusú mitologizáló költői világ feltárására és értelmezésére irányult.

II. A kutatás célja és hipotézisei

Feltételezésünk szerint Sinka István költészetének jellemző sajátossága a mitologizálás jelensége, amelyben egy *archaikus* és egy *modern* típusú realizációját ismertük fel.

A két irány elkülönítésében szignifikánsnak véltük a lét- és világértelmezés megjelenítésének a módját, eltérő szemantikai sajátosságait, világképi tartalmait és az előbbieket kifejező mitopoétikai formák alakulástörténetét. Az archaikus típusú költői mitologizáció fogalmi körébe alapvetően a közösségi (objektum) alapú és orientáltságú, a modern típusú költői mitologizáció fogalmi körébe az egyéni (szubjektum) alapú és orientáltságú manifesztációkat rendeltük. A kutatás a költői mitologizálás archaikus és modern típusú irányainak az értelmezésére, összefüggéseinek és költői világának a feltárására irányult. Azt a költői (immanens) világot szerettük volna érteni, amelyben egy mitologikus *költői világkép* manifesztációiba történő szellemi „beavatás” élményét kereshetjük.

III. A recepció és az interpretáció tárgya és módszerei

Sinka István *költői szövegeinek* vizsgálatát a Himnuszok Kelet kapujában (1934), a Pásztorének (1935), a Vád (1939), a Denevérek honfoglalása (1941), a Hontalanok útján (1943), a Balladáskönyv (1943), az Ördöglakodalom (1944-46), a Tűz és tenger (1943-49), az Emlékezés távoli csillagokra (1950-69), az Éna-dalok (1961-69), a Magyar vesszőn muzulmán virágok (1962-68), az Ézsau éjszakája (1963-69), a Mesterek uccája (19679 és a Szigetek könyve (1972) című művei képezték. A szövegek a Nagy útkról hazatérve című gyűjteményes kötetben találhatóak (Sinka 1993),⁵ kivételt képez a Himnuszok Kelet kapujában első szövegváltozata,⁶ a Denevérek honfoglalása⁷ és a Balladáskönyv.⁸

A szövegfeldolgozás nagyrészt a keletkezési sorrend szerint haladt, de meghatározó szerkesztési szempontnak a mitologizálás típusának a figyelembevétele bizonyult.

A recepció és az interpretáció az irodalmi *hermeneutika* és *recepcióelmélet* (Jauss 1997)⁹ nézetrendszerének rugalmas alkalmazására tett kísérletet. A mű és olvasó közti dialogikus „játéktér”-ben képzelte el az értelemképzés folyamatát; s a kérdező horizontjának aktivizálódásában ismerte fel az esztétikai jelentésképzés mozzanatait. (Kulcsár Szabó 1996.)¹⁰ A szöveget olyan viszonylagos szemantikai autonómiával rendelkező nyelvi tárgynak tekintette, amely identitását az interpretáció során megőrizve – elvesztve került a mozgó értelemképzés sávjába.

⁵ Sinka István: Nagy útkról hazatérve. Összegyűjtött versek. Első és második kötet. Püski Kiadó, Bp., 1993.

⁶ Sinka István: Himnuszok Kelet kapujában. A Szeghalmi Református Péter András Reálgimnázium. Tevan nyomda és könyvkiadó vállalat. Békéscsaba, 1934.

⁷ Sinka István: Denevérek honfoglalása. Bolyai Könyvek. Szerkesztő: Kovách Aladár. Bolyai Akadémia, 1941.

⁸ Sinka István: Balladáskönyv. Magyar Élet kiadása. Bp. 1943. Felelős kiadó: Püski Sándor úr.

⁹ Hans Robert Jauss: Recepcióelmélet – esztétikai tapasztalat – irodalmi hermeneutika. Osiris Kiadó, 1997.

¹⁰ Kulcsár Szabó Ernő: Beszédmód és horizont. Formációk az irodalmi modernségben Argumentum Könyvkiadó, 1994.

A rész, a rész-egész, az egész-rész és az egész értelmezése és (spirális szerkezetű) összefüggései alapján tettünk kísérletet arra, hogy a lehetséges jelentések közül a befogadó számára a leglényegesebbek körét elérhessük. A mitologizáló költői világ értelmezésében azt a felfogást követtük, mely szerint a mitikus lényege a tárgyak, jelenségek, emberek, világok stb. megszokott rendjéből, menetéből történő kiragadása, egy új szférában való „megmerítése”, ahol minden lehetségessé válik (vö. Loszev 2000. 94.).¹¹

A 20. századi irodalmi mitologizmus indítékai közt azt a sajátos világlátást tételezhetjük fel, melyben az emberi lét válságállapotára reflektáló értékkereső magatartás artikulációját kísérelték meg. A világ valamikori organikus egészként tételezett rendjének hiányát a művészi-mitologizáló jelrendszer jelentésképző funkciójával ellentétezték (Kulcsár Szabó 1996. 216-217.).¹² E művészi jelrendszer a mitologikus univerzáléknak tekintett (l. Meletyinszkij 1985)¹³ téma- és motívumrendszerek, én- és létképek, identifikáció-formák, objektum és szubjektumrendszerek, tér- és időviszonyok metaforikus-szimbolikus nyelvi-képi realizációi és poétikai formái, melyek világképi vonatkozással bírnak. E szempontrendszer érvényesítése során nem minden szöveg vizsgálatában alkalmazhattuk a jelzett szempontok mindegyikét, ugyanis a mitologizáló jelleg a két típusnak megfelelően s az adott szöveget illetően sem azonos mértékben érvényesült. Olyan mitologizáló tendenciák vázolására törekedtünk, melyeket meghatározó, motivikus, rendszerszerűen ismétlődő jellegük tett világképformáló szerepet betöltő sajátosságá.

---

¹¹ Alekszej Loszev: A mítosz dialektikája. Felsőoktatási tankönyv. Európa Könyvkiadó, 2000.

¹² Kulcsár Szabó Ernő: Beszédmód és horizont. Formációk az irodalmi modernségben. Argumentum Könyvkiadó, 1996.

¹³ Jeleazar Meletyinszkij: A mítosz poétikája. Gondolat Könyvkiadó, 1985.

IV. A kutatás tényezői és eredményei

Az *archaikus* típusú költői mitologizáció jelenségeiben mindenekelőtt egy küldetéses-képviseleti szerepkör formálódását szemlélhettük, amelynek kultikus-szagrális és társadalmasult-profán megjelenítése valamely közösséghez fűződő identitásteremtő funkciót töltött be.

A mitologikus szerepekben megjelenített én (sámán-táltos-varázsló-próféta-Messiás-Jézus-Krisztus; lázadó-vezér-fejedelem) a pogány, a keresztény és a történelmi mítoszok hagyományáiból származtatható emblematikus értékű kulturális jelrendszerekből kölcsönzött aktualizált funkciókat teljesített. Az archaikus én- és létértelmezésben egy organikus jellegű, a szubjektum és az objektum szférákat is magában foglaló világszemlélet körvonalazódott. A költői világmodell jellemzője a kétdimenziós relationalizáló rendszer volt (Anderegg 1998. 48.),¹⁴ amelyben egy referenciális (a szociokulturális valóságra utaló) és egy önreferenciális (a mitikus valóságra utaló) szemlélet érvényesült. Az utóbbiban testesült meg az a mágikus-mitikus világmagyarázat, amelyben egy harmónia és humán elvű világrend és ennek fenyegetettsége fejeződött ki.

Az archaikus költői mitologizációban dominánsnak tekinthető a szubjektumhoz kötődő vagy az arra utaló beszéd, a szubjektum centrális szövegbeli helyzete. A szövegekben megtestesülő univerzális jellegű tudatformákat (kulturák-nézetek) szimultán egységbe szervező szinkretizmus a műfajok integrációjának a jelenségében is kifejezésre jutott. A különböző irodalmi és nem irodalmi kódok együttese (pl. szagrális és profán, referenciális és önreferenciális utaltság) a többnyire metaforikus jellegű motívumrendszerekben testesült meg.

---

¹⁴ Johannes Anderegg: *Fikcionalitás és esztétikum. Narratívák 2. Történet és fikció.* Kijárat Kiadó, 1998.

A mitologizáló funkciókat hordozó nyelvi-stilisztikai formák kódelemei a folklorisztikából, a népi tudatvilág hiedelemrendszeréből, a keresztény-zsidó (keleti) és a történelmi (nemzeti) mítoszokból származtatható rendszert alkotnak. A tradicionális szemléleti és poétikai formák a teremtett-mitologizáló világban nyernek sajátos értelmet és kapnak új formát – az archaikus – mitikus tudatvilágon kívüli pozíció és a költői öntudat attitűdje szerinti felfogásban.

Az archaikus költői mitologizáló irány tényezői tehát az én-identitás közösség által meghatározott fenntartása és képviselete (objektum szemléletű), az én-től függő és az arra utaló narratíva, a világ- és a szövegszerű relationalizáló, kettős vonatkozásrendszerű jelhasználat.

Az emberi lét alaphelyzeteit a közösség (szocium) világában teremti újjá és éli meg. Egy teljes értékűnek érzékelt világegész hitének archaikus jellegű nyelvi és poétikai realizációit teremti meg. Az archaizáló létformák költői reprezentációiban még fenntartható volt a szintéziseszmény harmónia-reménye és világszemléletének a teljeselvősége is.

Az archaikus típusú költői mitologizáció jelenségének előbbieken kifejtett jellemzői a Himnuszok Kelet kapujában, a Pásztorének, a Vád, a Denevérek honfoglalása, a Hontalanok útján, a Balladaskönyv s az Ördöglakodalom című művek értelmezése során tárultak fel.

Az archaikus és a modern típusú mitologizáló tendenciák közti sajátos *átmeneti* jelenségek: a közösségi alapú én- és létszemlélet megrendülése, a képviseleti legitimitáció válsága a Hontalanok útján, a Tűz és tenger és az Emlékezés távoli csillagokra című kötetek verseiben körvonalazódtak. A létezőnek feltételezett közösség, a pásztor- és parasztvilág erőziónál egy virtuális világba és létbe helyezett közösségfogalom kontúrjai jelentek meg. A szociumtól eltávolodni látszó költői léthelyzet átalakulásával új legitimitációs lehetőségeket keres a közösségfogalom kitágításával, ám a haza legitimitációja valójában elmarad (Magyar vesszőn muzulmán virágok pl.); ellentmondásos

vonatkozásaiból az én-sors hangsúlyainak és magánszerepeinek az artikulációja felé keres kibontakozási lehetőségeket.

A *modern* típusú költői mitologizáló tendenciák az én magánszerepeinek különböző manifesztációit erősítik fel, ahol a magánlét közegeiben megjelenített én többek közt mint a „vesztesek királya”, mint menekülő, úton lévő vándor, mint az „esők völegénye” és mint száműzött és magárahagyott „parasztherceg” bukkan fel. A magánmitologikus szerepeket már nem valamely transzcendens világ és a közösség, hanem a költői lét saját belső világa, maga a költői én legitimizálja, azaz a legitimáció forrását a költői szubjektumban kereshetjük. Másrészt a közösségfogalom további tágításával jut el az általános emberi lét vállalásáig s ehhez köthető legitimációs kényszerig, ahol mint a bibliai típusok szerepeiben (pl. Ádám, Mózes, Dávid, Pál stb.) megjelenített egyén és általános ember szeretné feloldani identitásvonatkozású legitimációs dilemmáit (pl. Ézsau éjszakája). Az archetipikus szerepekben az egyetemes őspéldázatok mint az emberi léthelyzetek én-jeinek parafrázisai jelennek meg (ártatlanság-bűn, boldogság-szenvedés, sors-áldozat-mártírium, vállalás-árulás pl.). A költői szubjektum szerepekbe történő megosztása a létről szóló disputa kivetítéseiként értelmezhető. Az objektivizált én-szerepekben a számvetés, a hontalanság, az árvaság, a kimaradás stb. emberi és esztétikai tapasztalata jelenik meg.

A létező közösségek (szocium és nemzet) referenciái tehát megszakadnak, és újra már nem létesülnek, ezért virtuális létformáik kísérleteit teremti meg (pl. Mesterek uccája, Szigetek könyve). Mitologizálásának iránya a tágítás és a távolítás perspektíváiban (objektivizáció) és az elvonatkoztató példázatszerűség formáiban, a maszklíra különböző típusaiban jelenik meg. A Mesterek uccája című művében az empirikus én többszörös objektivációja következik be: a beszélő én-ek „viselik” a belső világ szubjektumának tárgyiasított szerepeit. A Szigetek könyve című művében is a szerephelyzetek archetipikus egyéni és emberi paraboláit jeleníti meg (árulás, üldöztetés, megalázottság, kivetettség,

küszködés, vereség stb.), ám a lényeges az egyéni vetülete lesz, hisz „én vagyok mind, úgy, ahogy életem; / lelkemnek mind: egy-egy hasonmása” (Sinka 1972. 552.)¹⁵ – írja.

Az én- és létértelmezés objektívációi a transzcendensbe vetülő küzdelemmel zárulnak, ahol a költői én mint a földi és az égi szerepek küzdő, meghaló és újra születő entitása válik a világ-mítosz végévé és kezdetévé.

Az én szövegbeli centrumhelyzete átalakul, a szerepdiskurzusokban létesülő költői szubjektum az én-megosztottságának következménye. Az én és a világ monologikus értelmezését felváltani látszik a többszólamúságban megnyilatkozó és az egyosztatú költői világot felváltó többosztatuság, amely elveszti egyértelműségét és egyértelmű értelmezhetőségének a lehetőségét is; a monologikus megszólalás öntudatát a dialogicitás kétséges polifóniája hangolja át.

A modern költői mitologizálás jelrendszereiben és poétikai formáiban a folklorisztikus topika háttérbe szorul. A modernitásra jellemző tematika (a világ egészelvűségének megszakadása, a világban létfomák pusztulása, marginalizálódó sorsok, úttévesztés és útvesztés, izolációk egyéni és társadalmi jelenségei, magárahagyatottság stb.) egy termékeny magánlira nyelvi és képi világot hívja elő, amelyet tematizált motívumrendszerek (pl. én-kép, én-lét; út, utazás, puszta, tér-idő motivika stb.) emblematisztikus jellegű, az egyetemes kultúrákra (pl. keresztény) utaló metaforikus-szimbolikus jelrendszerek, polifonikus nyelv és poétikai integrációk (epikolirikus, líroepikus, líradramatisztikus formák pl.) (Szerdahelyi 1997. 23.)¹⁶ fejeznek ki.

---

¹⁵ Sinka István: Szigetek könyve = Nagy útról hazatérve. Összegyűjtött versek. Második kiadás Püski Kiadó, Bp., 1993.

¹⁶ Szerdahelyi István: Műfajelmélet mindenkinek. Akadémiai Kiadó, 1997.

A modern költői mitologizálásban tehát a közösségi legitimáció formáit, a képviselési szerepeket és a kollektív identitást kifejező én-képet egy a lírai én önmagát képviselő (szubjektum szemléletű) és magánszerepekben legitimáló szubjektumfelfogása váltja fel. Másrészt az általános emberhez kapcsolt humán identitástartalmakban a modernitás léttapasztalásának megfelelő kérdések megszólaltatására tesz kísérletet, a teljes értékűnek vágyott világ lehetőségét az egyetemesben és a transzcendensben keresi.

Egy magasabb rendű mítoszszintézisben tesz kísérletet az egyén s a közösségek (szocium, nemzet, emberiség), azaz az ember léthelyzetének esztétikai-világképi vonatkozású újraértelmezésére. A világszerű poétikáját a szövegszerű poétika dominanciája váltja fel, így mitologizáló költői világa e teremtett világ törvényei szerint értelmezhető.

V. A kutatás eredményeinek összegzése

1. A modernitás léthelyzetében megszólaló költő egy mitologizáló költői világban kereste egy harmonia elvű humán világ megjelenítésének az esztétikai lehetőségeit.

2. Költészete azt az átmeneti, kettős költői létformát reprezentálja, amelyben az archaikus-tradicionális és a modernitás szemléleti és poétikai formáinak szintézise teremthető meg.

3. Egy archaikus-folklorisztikus poétikai hagyomány kódjait az egyetemes kultúrák jelrendszereivel (pl. keresztény), a modernitás (pl. avantgárd) és a későmodern költészetre utaló vonásokkal ötvözte.

4. A világ és az én összefüggéseinek költői artikulációjára tett kísérletében egy közösségi (objektum) orientáltságú archaikus és egy individuális (szubjektum) orientáltságú modern mitologizáló költői világmodell alternatíváit teremti meg. Mindkét típust a lét- és világértelmező magatartás jellemzi.

5. Költészete a modernitás alapélményét, a világ teljességére vágyó, de azt elvesztő ember integritásának a dilemmáit fejezi ki; léttapasztalásának reménye és reménytelensége már a modernitás utáni világ ellentmondásainak az új hangzásvilágát idézi, a „Korán jöttem, Magam vagyok. / Miért is nem jöttem holnap.” (Sinka 1950. 552.)¹⁷ kétséges költészettörténeti önértékelését szólaltatja meg.

6. Költészetében egy nemzeti-közösségi (archaikus mitologizációjú) és egy individuális (modern mitologizációjú) kulturális diskurzus (vö. Kulcsár Szabó 1994. 16.)¹⁸ kétféle költőtípusának szintézisreemtő törekvéseivel szembesülhet egy mai olvasó.

7. Mitologizáló költői világában az Arany-Ady hatások, illetve az Illyés-Nagy L. költészetére utaló vonások kötik a modern líratörténet különböző tendenciáihoz, ezért költészete többféle költői hagyomány megújítása, szintéziskísérlete és a következők nyitánya is.

---

¹⁷ Sinka István: *Különös utazók = Emlékezés távoli csillagokra* = Sinka István: *Nagy útkról hazatérve* Összegyűjtött versek. Második kötet. Püski Kiadó, 1993.

¹⁸ Kulcsár Szabó Ernő: *Az új kritika dilemmái. Az irodalomértés helyzete az ezredvégén.* Balassi Kiadó, 1994.

VI. A kutatás eredményeinek hasznosítása

a) A szerző témakörben megjelent fontosabb publikációi

1. A műelemzés kérdései. Bolyai Nyári Akadémia
Erdélyi magyar tanítók továbbképzése a Hargitán
Kőrösi Csoma Sándor Főiskola, Békéscsaba-Csíkszereda, 1993. 63-69. p.
2. Szöveg és kreativitás. Kőrösi Tanulmányok 3.
Kőrösi Csoma Sándor Főiskola, Békéscsaba, 1994. 36-44. p.
3. Közép-európaiság az irodalomban. Kőrösi Tanulmányok 4.
Békéscsaba, 1995. 49-57. p.
4. „Rozsdás patkóból is támadhat furulya.” A világalkotó Sinka
Tehetség és társadalom a 20. századi Magyarországon
Kölcsey Ferenc Tanítóképző Főiskola, Debrecen, 1996. 31-35. p.
5. A stíluselemzés és a műértelmezés összefüggései (Sinka István: Pásztorének)
Kőrösi Tanítói Kézikönyv. Kőrösi Csoma Sándor Főiskola,
Békéscsaba, 1996. 51-61. p.
6. Stilisztika a gyakorlatban I. Szemantikai alakzatok
Kőrösi Csoma Sándor Főiskola, Békéscsaba, 1996. 1-137. p.
(főiskolai jegyzet)
7. „Parlag lett itten az emberből!”. Népi mozgalom-népi tehetség
Kőrösi Tanulmányok 5. Kőrösi Csoma Sándor Főiskola, Békéscsaba,
1996. 69-78. p.
8. Sinka István költői nyelve (képek és világok). Bárka
Irodalmi és művészeti folyóirat. Békéscsaba, 1997/4. 65-71. p.
9. A gyermekvilág megidézése Sinka István Pásztorének című művében
Körös Tanulmányok. Körös Főiskola, Békéscsaba-Szarvas, 1989. 91-95. p.
10. Stilisztika a gyakorlatban II. Szintaktikai alakzatok
Körös Főiskola, Békéscsaba, 1999. 1-154. p. (főiskolai jegyzet)

11. Az identitásképzés költői motívumai (Sinka István: Vád)
Körös Tanulmányok. Tessedik Sámuel Főiskola,
Békéscsaba-Szarvas, 2000. 141-147. p.
12. Regionális irodalom és nemzeti kánon. Perspective = Kitekintés
Békéscsaba-Arad, 2000. 66-73. p.
13. Interkulturális beszédformák az irodalomban. Körös Tanulmányok
Tessedik Sámuel Főiskola, Békéscsaba-Szarvas, 2001. 37-43. p.
14. Mitologizálás a költészetben. Tessedik Tudományos Közlemények
Tessedik Sámuel Főiskola, Szarvas, 2001. 1-14. p. (megjelenés alatt)

b) A szerző témakörhöz kapcsolódó fontosabb előadásai

1. A világgalkotó Sinka. Tehetség és társadalom a 20. századi Magyarországon
országos tanácskozás. Debrecen, 1996.
2. Stilisztikai stúdiumok a tanítóképzésben: a stilisztikai interpretáció és a
műelemzés kérdései. Óvó- és Tanítóképző Főiskolák Egyesülete,
Magyar Szakmai Szekció országos konferenciája. Budapest, 1996.
3. Népi mozgalom-népi tehetség. Képzés, szakképzés, regionalitás Tessediktől
napjainkig a Köröstájon országos konferencia. Szarvas, 1996.
4. A stilisztikai interpretáció mint a műértelmezés egy lehetséges útja
Tudományos és Művészeti Műhelyek országos konferencia
Békéscsaba, 1996.
5. Sinka István költői nyelve. Sinka István születésének 100. évfordulója
alkalmából rendezett országos konferencia. Vésztő, 1997.
6. Az identitásképzés költői motívumai. (Sinka István: Vád). Új kihívások-
új válaszok az ezredfordulón szakmai konferencia. Békéscsaba, 1999.
7. Regionális irodalom és nemzeti kánon. Integráció és lokalitás:
Értékek és lehetőségek a mai magyar társadalomban
szakmai konferencia. Békéscsaba, 2000.

8. Nyelv- és képvilág Sinka István költészetében. Szép Magyar Beszéd kurzus
(programvezető: Szathmári István). Békés-Tarhos, 2000.
9. Olvasás-olvasáskultúra-olvasásterápia. Pedagógiai Napok
Békéscsaba, 2001.
10. Interkulturális beszédformák az irodalomban. A Tanulás napja
Békéscsaba, 2001.
11. Szöveg (változatok) és jelentés (ek). Szép Magyar Beszéd kurzus
(Programvezető: Szathmári István). Békés-Tarhos, 2001.
12. Mitologizáló költészet. Magyar Tudomány Napja – tudományos konferencia
Szarvas, 2001.